

Karam

Anna Šochová

<http://koste.unas.cz/>

Ani ji nestačil políbit. Sotva ji objal, udělala překvapená očička, aby se neřeklo - a konec. Bezvládně zvadla v jeho náruči. Velká vládkyně nám přebrala? Ušklíbnul se, shýbl, vzal ji levačkou pod koleny a nešetrně hodil na široké lože "vášní", o kterém slýchal zkazky na každém kroku. Černá látka zašustila, zato polštáře pod tělem se ani nepohnuly. Bude dost vychrtlá, zkušeně zhodnotil.

Kdoví, jestli ti chudáci, údajně vraždění po celonoční námaze, neplatí životem právě za tohle delikátní tajemství! Karam už poznal dost bláznivých ženských, kterým zachutnala moc. Jenže ne tak vysoko, většinou se vyřádily na manželově panství. Naprosto nečekal, že dcera moudré Matary bude jednou z nich. Ne, že by se bál o krk. Alijan ho nejdřív požádala o službu poněkud jiného rázu, takže s popravou přinejmenším pár dnů počká. Potřebuje, aby jí slavný válečník a hrdina našel ztracenou sestru Seminu.

Usnout v jeho objetí! No počkej... Karam drze rozepnul spony na vyztuženém živůtku a rozvazoval každou tkanici, kterou našel. Proboha, jak je v tom zamotaná?! To se dobrovolně mučí?! Teprve, když uvolnil tuhou část šatů, uvědomil si, že patří úplně jiné ženě. Vyspělejší, silnější a vyšší. Podivná doba, která nutí královnu bohaté země nosit nepadnouce, cizí oděv!

Podivností bylo víc. Když se naklonil k vladařským rtům, necítil víno, ale bylinný odvar. Proč pro něj poslala služku, jestliže hodlala vypít dryák a usnout?! Napadlo ho zjistit, co asi má ve velké karafě na stolku. Žádné víno, čistou vodu. Hm. V soukromí stejně skromná, jako u večerní hostiny. Celá věc se Karamovi přestávala líbit. Vzal nějaký šáteček a namočil ho, zvědavý, co tahle Alijan skrývá pod líčidlem. Ani se nepohnula, studená voda ji neprobrala. To už znamená past. Královna pod maskou, v cizích šatech, nastražené pozvání. Co kdyby se jako stalo právě to, co se při všech Karamových návštěvách jinde odehrává?

Ještě před svítáním zazněl za dveřmi Alijaniny komnaty vzrušený šepot. S Alijan pořád nic nehnulo, spala tvrdě. Karam se ke dveřím připlížil a vyslechl rozčilené dohady. Mají vrazit ke královně nebo čekat, zda-li se nepokusí milenec uprchnout? Ti jsou ale pilní! Co by asi dělali, kdyby paní hodlala výkonného chlapíka použít i příště?

Tušili alespoň polovinu toho, co už ví Karam? Potíž bude v tom, že možná dokonce všechno až příliš dobře vědí.

Znovu se vrátil do postele, upravil poslední maličkosti a klidně čekal. Příliš se nedivil, když jako první vstrčil hlavu do tiše otvíraných dveří Efam. Královna Matara by tomu mizerovi nesvěřila nic důležitého, ale její dceru Alijan bůhvíjak a bůhvíčím omámil. Zrovna Efam ministrem! Moudrá Matara se určitě obrací v hrobě.

Karam si vychutnal slídlův vytřeštěný pohled na královniny vlasy a bílou paži kolem mužské hrudi. Předstíral spánek po rušné noci a jakoby rozespale hladil Alijan po zádech. Konečně! Probouzela se před davem čumilů, za což se jí v duchu přece jen omlouval. Tohle v plánu neměl. Jenže o to víc se může dozvědět.

"Nezvedej víc, než hlavu," zašeptal. Alijan vykřikla. Karam ji k sobě přitiskl, posadil se a zároveň ohnal mečem. Efam uskočil, ačkoliv se držel nejdál. Karam se pánovitě rozkřikl:

"Kdo si dovoluje rušit královnu?! Zmizte, nebo nestačíte litovat!"

Alijan se už vzpamatovala a rozhořčeně zasykla:
"Neslyšeli jste?! Efame, odejdi!"
"Paní, měl jsem obavy..."
"Zmiz!"

Zaječela, až Karamovi zalehlo v pravém uchu. Strážce se okamžitě vypařily. Alijan zavřela oči a hlava jí znovu klesla na Karamovu hrud'. Tím se probrala úplně a mrskla sebou až na kraj postele. Přikrývku natáhla až k nosu a Karam se zájmem sledoval, jak dlouho dokáže balancovat na hraně pelesti. Byla dobrá, nespadla.

"C... co tu děláš?"
"Poslalas pro mne služku se vzkazem, nepamatuješ?"
"Já? Jdi pryč!"

"Kdepak. Jestli vyjdu bez tebe, skočí po mně banda hrdlořezů a já potřebuju síly na důležitější věci. Mám najít tvou sestru Seminu, vzpomínáš? Nechme toho, teď mě zajímá jiná věc: Nějak se mi nelíbí, že ti do ložnice vpochovali ozbrojenci. Proč jim takovou věc dovoluješ? Vládneš tady ty nebo oni? Nejsem si jistý, že by mě tvoje slovo na chodbě zaštitilo. Proto odejdeme až spolu, ale abys neřekla, že jsem stejný

hulvát, jako ministr, můžu se zatím otočit."
"Kdybys měl s sebou vlka, varoval nás!"
"Neberu ho do ložnic dam."

Pořád měl po ruce svůj meč a ona ke všemu zjistila, že je nahá. Jí vadilo obojí, jemu nic. Takže byl ve výhodě. Zaškaredila se tak, že na okamžik litoval té smyté masky. Uměla pěkně blýskat očima!

Udeřila paličkou do malého gongu a do komnaty plaše vstoupily služebné. Tu, která ho sem zavedla, mezi nimi Karam neviděl. Takže to byla léčka, služku nastražili. Kdo a proč? Alijan Efamovi dovoluje příliš hodně, může v tom mít prsty. Co se v téhle malé, ale bohaté zemičce stalo? Jak slíbil, otočil se a oblékl zády k Alijan. Chvíli poté, co společně sešli do velké trůnní síně a obřadně se rozloučili, opouštěl brány hradu.

Čím byl dál od královského sídla nad městem, tím horší věci se o Alijan dozvídal. Pověsti o nenasytosti v posteli už znal, ale teď k němu otevřeně, jako k zasvěcenci, připlouvaly historiky mnohem nebezpečnější. Má snad porušit slib a Seminu ponechat mimo sestřin dosah? Podle všeho se Alijan chopila moci s tvrdostí, jakou nikdo nečekal. Mnoho věrných a přátel její matky odešlo z tohoto světa podivnými náhodami a nehodami. Vlastně už nežil nikdo významný mimo Efama. Semina prý uprchla, když ji sestra zavřela do východní věže a odmítla nabídku poselstva z Gernaru. Kdyby se Semina provdala za tamějšího mocného vladaře, mohl by jejím jménem požadovat trůn. Karamovi krvežíznivý boj o moc k Alijan nijak neseseděl. Podle všeho však byla dost rázná, aby sestřičce naplánovala menší nehodu. Třeba takovou tu se zadrhnutým závojem kolem hrdla, v královských rodinách velice oblíbenou. Když zemřeli hodnostáři její matky, proč tiše neodstranila i sestru? Jenže po té podivné noci Karam opravdu nevěděl, čemu má věřit.

Uběhlo přece mnoho vody od posledního velkého zabíjení a umírání. Během vlády královny Matary skončily spory mezi rody, rozkvetla města, obchodní stezky jsou bezpečné. Ubylo lapků a zlodějů. Pokud Karam věděl, tohle přes všechny pověsti trvá. Alijan nutí provinilce pracovat v lomech na kámen, což je možná mnohem horší, než poprava. Dokonce i kamenný pranýř na rynku starého města vypadal uboze.

Jediná bičovaná děvka a dnes prý konečně jedno pálení železem. To i Alijanina matka dbala, aby na bráně strašila alespoň jedna nabodnutá hlava! Kdepak, staré dobré způsoby upadají v zapomnění... Jestli je Alijan krutá a krvelačná potvora, proč se tedy nenápadně nekochá častými popravami?

Ve městě Paradu se něco děje, veliká špinavost. Jenže jaká? Karam však není z těch, kdo ji okamžitě prohlédnou. Oč jednodušší je putování světem s mečem po boku, na věrném koni, ve společnosti velikého vlka... Kde se ten zase toulá?! Karam svého vlka neviděl dobré čtyři dny. Míval taková období, ale nikdy ne před hrdinskými úkoly. Navíc mu chyběl, jako přítel i rádce.

Podle stop Semina uprchla nebo byla unesena na sever, do špatně přístupných hor. Potom se její cesta stočila na jih, do úrodných plání s bohatými městy. Tam si ji mohla Alijan vyzvednout skoro osobně. Stačil by oddíl zbrojných. Proč uprchlice tolik riskovala? Hloupé děvče!

Brzy změnil názor. Ve městech doutnala vzpoura. Příteli Goume, kde jsi? Prohlédl bys všechny záhady téhle země mnohem dřív! Karam předstíral, že jen hledá, kým by se nechal najmout do vojska, sledoval a naslouchal každému šustnutí. Pořád se musel ptát sám sebe, jestli se mu nemate rozum. Královské trůnní město Parad kvete a tady se mluví o hladomoru? Alijan prý neukazuje mrtvoly nepřátel, ale každou noc na jejich hnijících tělech šílená tančí? Bylo to jak v divném snu, zmateném omamnými odvary.

Alijan by se tu nemohla ani ukázat a ohánět se službou v jejím jméně by bylo čiré šílenství. Směrem k sídelnímu Paradu se stahují houfy zbrojných, čekající na povel k útoku. Má snad Karam unést Seminu, aby se jejím jménem nemohli vzbouřenci zaštitit? V tom případě měla Alijan přiznat na rovinu... Hm. Všechno se dalo vysvětlit několika způsoby. Karamovi moudrý přítel Goum chyběl stále citelněji.

Princezna Semina si užívala pohodlí přepychu v paláci barona Tordona, vycházela ven v doprovodu stráží a byla pozdravována lidem s veškerou úctou. Karam už

začínal věřit její straně. Alijan se ale umí přetvařovat! Ta starost v hlase, obavy o sestřin život... Copak si nespočítala, jak snadno se Karam dozví pravdu? Měla vybrat někoho jiného a sestru odstranit jako mnoho jiných! Vybrat Karama byl dost mizerný tah. Jednak by její sestře neublížil, jednak nebude nic předstírat. Měl přece Seminu zachránit, nebo ne? Když žádné nebezpečí nehrozí, stačí ji sledovat a potom... Potom se uvidí. Do čeho se to jenom Karam namočil? On je přece tím, kdo tasí meč, skryté zádrhele rozmotává Goum! Karam se už budil s hlavou k prasknutí a netušil, kterou nitku uchopit.

Celý týden trávil Karam v okolí Tordonova paláce, viděl Seminu s Tordonem i pár důvěrností, které prozradily pouto mezi bohatým vdovcem a princeznou. Mezi lidem byl už jejich svazek hotovou věcí, jen co se Semina vrátí na uloupený trůn. Baron zároveň pomstí smrt syna, který se kdysi do Seminy zamiloval a Alijen kterého nechala zabít.

Přípravy na tažení byly v plném proudu. Kdekdo si tak byl jist vítězstvím, že to celé připomínalo spíš nějaký svátek. Parad je rozestavěný, hradby chatrné, královna okolo sebe nemá žádné oddané muže. Neměla jich tolik povraždit, dobře jí tak, stvůře mrzácké! V hospodách se připíjelo na spravedlivou věc, ale Karam váhal: Zůstat nebo varovat tu, které slíbit sloužit? Nikdy neměl přesilu rád a když už stojí na nesprávné straně... Přemýšlel, kde by se mohl dozvědět něco jasnějšího a bloumal městem.

"Nestojíš na špatné straně, příteli?"

Konečně jeho Goum! Ale proč na sebe vzal podobu starce? Objali se a vstoupili do blízké nálevny. Jako dva poutníci, přátelé, setkavší se na tržišti. Šedivec Goum hned po přípitku vysvětlil:
"Vědí, že Seminu hledá slavný bojovník Karam se svým velkým vlkem. Bez vlka tudíž nejsi Karamem, proto chodím jako člověk."

To nebylo nic nového, s mluvícím vlkem už Karam zažil leccos. Nebýt věčných a často dost kousavých připomínek ke Karamovým ložnicovým výletům, byl by Goum hoden veškerých myslitelných poct a odměn. Jenže jeho věčná moudrost a pravdy, co mu pořád vycházejí, dokážou jednoho leckdy doslova otrávit.

"Pověz, Goume, mám se vrátit do Paradu? Rád bych tě měl s sebou, ale rychlá cesta bude pro tebe... no, úmorná. Ve vlčí kůži nebo jako stařec, v obou podobách se už rychle unavíš."

"Počkám na hradě. Brzy se budeme muset rozloučit. Jak říkáš, vlk už nemá tolik sil. Ani ty nejsi nejmladší, Karame. Doba samotářů mívá a každé ráno tě tělo bolí víc a víc. Kolik mužů jako ty překročilo třiatřicítku?"

"Na to stačí masáž a teplo ženského těla, Goume. To, co už asi moc nepamatuješ. Jsem tulák, nehodlám vložit hlavu do chomoutu! Nepoznávám tě. Řečičky o spořádaném životě místo kloudné rady. Co se tady děje? Rozumíš tomu?"

"Naučil ses hodně, Karame. I když dál spoléháš hlavně na svůj meč. Na jeho ostří vypadá všechno jednoduše. Život nebo smrt, čestný boj, ale skutečný svět? Vyzkoušíme, jestli tě už můžu klidně nechat samotného. Stáří je neúprosné, Karame."

Byl to ten starý, rejpavý Goum. Moudra z něj padala, i když měl tlapu sevřenou železy. Být Karam chytřejší, tehdy při jejich prvním setkání v lese ukázal záda a prchal. Bez ohledu na soucit s krásným zvířetem. Nene, tak lehce by asi nevyklouzl. Už dávno mu cosi říkalo, že zrovínka Goum by tak hloupě do pasti nevlezl. Nejspíš by si ho vyčíhнул jindy. Karam si vzdychl a znovu vyprázdnil pohár. Gouma je nutné přetpět. Naštěstí často předstírá obyčejného vlka. Hlavně, když jim to oběma zachraňuje krk. Karam přiznal:

"Už jsem se rozhodl. Nebudu se skrývat, dám se ohlásit u Seminy. Pro její matku jsem splnil několik úkolů, vyřídím jí pozdrav od sestry. Hodlám skončit s tímhle tady a táhnout zase dál. Nebudu se plést do věcí, kterým nerozumím. Nos mi říká, že to páchne ze všech stran."

"Nepleteš se a já s tebou nebudu. Vezmi si tenhle prsten. Vypadá jako zašlý železný kroužek, ale v nebezpečí jím otoč a buď zmizíš z lidských očí nebo tě budou pokládat za to, čím se rozhodneš být. Jenom zvířata neošálíš. Přesto tě poslechnou, i nad nimi ti prsten dá vládu. Budou ti sloužit do západu slunce. Víc ti neporadím."

Karam poděkoval a zamyšleně prohlížel Goumův dar. Když po chvíli vzhlédl, byl stařec pryč. Přišel čas splnit, co si předsevzal. Karam se vydal k bráně Tordonova paláce.

"Cože, Karame? Ty že přinášíš pozdrav od Alijan?! Jenom pozdrav? Hm, i tebe ta úskočná zmije obelstila. Zním tě jako čestného muže, tvůj meč vydá v boji za deset zbrojných. Tvé jméno je lepší, než-li štít! Ach, jak se jen mohla Alijan opovážit povolat právě tebe?!"

S těmi slovy hrdě přicházela dívka, kterou by bylo možno nazvat bílou Alijan. Karam překvapeně zamrkal. Ne, nezdálo se mu to. Venku mívala závoj, ale v paláci ho odložila. Hleděl na naprosto stejnou tvář. Sladší o vlnité zlatobílé prstence vlasů, v růžovém splývavém šatu. Krásná Semina s medovým hlasem, se rty šťavnatými, zvoucími k polibku. Byly ty sestry jako den a noc, štěstí a zhouba, bílá a černá. Karam rozechvěle poklekl.

"Paní, slyšel jsem tolik, že sám nechápu smysl tohoto poslání. Pokud vím, tvoje sestra neposlala nikoho v mých stopách, tebe nemusím zachraňovat... Pouze vyřizují její vzkaz, k ničemu víc nemám důvod."
"Moudré rozhodnutí! Nevěř však každému zdání, statečný Karame. Po tvých stopách totiž běželi honící psi, ale včas se odvrátili a přinesli zprávu mně."

Tleskla a do síně s úklonou vstoupili dva muži ze stráže, která tehdy vtrhla do královniny ložnice. Cítil z nich ten zvláštní pach zrady, který prolínal paradským hradem. Kdo se v tom má vyznat? Zrazovali tehdy nebo teď?

"Poznáváš je? Měli se vloupat do tvé přízně a zabít nás oba. Chceš-li, Karame, přijmu tě do svých služeb já."
"Mé poslání není u konce, princezno. Dal jsem slovo, že se vrátím a podám zprávu, pokud tě nepřivedu s sebou."

Semina se znovu usmála a Karam velice zazáviděl Tordonovi. Baron získá jedinečný klenot, šťastlivec. Kráska však ještě neskončila. Napadlo ji, jak Karam z čestného slibu vyvázne:
"Snadno splníš oboje. Pojed' se mnou a s Tordonem, který velí tisícovému vojsku. Dovolím ti před Paradem pobídnout koně a o den dřív mne ohlásit. Nyní vítej, buď naším hostem. Ti dva tě provedou palácem a postarají se o tvé pohodlí."

Karam vstal, úklonou poděkoval. Úkosem sledoval pohyb těch dvou. Takže se dostal do přepychového vězení. Budou ho hlídat na každém kroku. Ona věří víc

přeběhlíkům, než jemu? Nebo to nařídil vychytralý baron? Nevadí, Karam byl stále zvědavější. Semina určitě není tak prostinká, jak se o dívkách jejího vzhledu vypráví. Cítil z ní ženské rozechvění, zájem o pověst, která ho předchází. Karam se dostal ke každé dámě, kterou chtěl, takže cosi o ženských povahách tušil. V tom případě však běda, Karame! Začneš se bavit, dobývat, zaměříš se na jediný cíl - a možná ztratíš srdce i hlavu.

Tordon vypadal jako sup. Nebyl dávno v rozpuku mládí, ale jeho šlachovité tělo slibovalo pevné zdraví do dalších třiceti let. Nejméně. Karam se před takovými vždycky měl na pozoru. Bystře odhalili slabiny všech kolem sebe a bez okolků jich využívali. Nebylo to lehké, Karam se tentokrát nemohl bavit bez starostí o zítřek. Byl sám. Jeho bystrý Goum z každé hostiny, které se Karam zúčastnil, vytěžil mnoho cenných poznatků. Dokázal by o všech přítomných povědět víc, než zjistí Tordon. Jenže Goum odjel a Karam se plácá v neurčitých, skoro snových pocitech. Leccos mu tu nepřipadá upřímné, ale ne a ne zachytit konec nitky a klubko rozmotat. Bojová vřava má jednodušší pravidla! Víš, kdo ti kryje záda a kdo na tebe útočí. Tady si Karam není jistý ničím. Jen tím, jak propadá Semininu kouzlu a Tordon že ho pokládá za dalšího tokajícího, a tím neškodného tetřívka.

Dozvídal se však drobnosti ze života princezen, neboť Semina se ráda znovu a znovu vracela k příčině Karamova příchodu. Otáčela svou růžovou tvář a půvabně vlnila sladké rty ve smutných úsměvech. Většina mužů v sále sledovala bez dechu každé její hnutí. Tordon se skrytě bavil. S hrdostí muže, který dovoluje okukovat svůj nejdražší poklad.

"Naše moudrá matka sama rozeznala, že Alijan není mrzákem jenom na těle. Otec ji prý už jako děcko chtěl pohodit v lese, ale matka ji ukryla. Laskavá královna Matara, však jsi ji znal! Možná potom litovala, ale nepostěžovala si ani slovíčkem. Mnou se otec chlubil, Alijan se skrývala za závěsy. Vždycky žárlila, vždycky se mu chtěla předvést a zavděčit. Od té doby se snaží dostat na moje místo. I když jsem často otcovu nespravedlnost zkoušela mírnit, chodila navštěvovat sestřičku ve věži, nosila jí pamlsky... Ach, tolik jsem se bála, aby mne přitom nepřistihli! Ale ona? Ještě jí

nebylo deset a shodila mne ze schodů! Matka potom každé naše setkání osobně hlídala.

Když Matara ovdověla, svěřila nás houfu chův, ale Alijan dokázala jen rozbít a ničit, abych pykala já. Nenáviděla mne, nenáviděla naši podobu a proto se začala líčit jako chrámoví kejklíři. Ach, Karame, povím ti, co mne v srdci nejvíc tíží," ukázala růžovými špičkami prstů k výstřihu na hrudi, kde se pod krajkami daly tušit něžné oblínky. "Kdoví, zda matka skutečně zemřela, jak se vypráví. Nikdo mi nic nechtěl povědět a po čase už ve spoustě pověstí pravdu nenajdeš. Nemysli, Karame, necítím k ní zlobu. Víím od chův, že Alijan si na mnoho věcí nevzpomíná. Lidem připadá příliš laskavá, aby se najednou změnila v soptícího démona! Trápím se, Karame. Je to má sestra, krev mé krve. Já doufám a věřím, že v tom je příčina všech hrůz! Nějaké prokletí, kousnutí vlkodlaka, jak se říkalo o naší bábě... Alijan o těch hrůzách, co provádí, snad ani neví... Nebo je to kletba lesního muže, kterého uštvali otcovi psi?"

Když se Semině zaleskly oči slzami, Tordon účastně sevřel její ruku. Karam pokyvoval hlavou a přemýšlel, jak podivné je řízení osudu. Jedné sestře nadělí krásu a laskavost srdce /na jistou koketerii má přece právo/, druhé zmrzačí nohu i rozum. Měl zřejmě štěstí, že Alijan poznal v jejích lepších chvílích!

Když podle plánu Karam předjel vojsko a vstoupil do Paradu, žasl, kolik práce během těch několika týdnů završili. Sen královny Matary o postavení nového města vedle slepence původního podhradí bude hotov možná už do zimy. Pokud nedojde k bojům, které by zničily zděné domy i kamenné chrámy. Všude bylo pusto, jen hrstka lidí na stavbách dokončovala nejnnutnější. Karam ohromeně zjistil, že vzdor nebezpečně se blížícímu vojsku si Alijan dopřála veřejné slyšení měšťanů. Opravdu nemá zdravý rozum! Pobídl koně a zamířil ke hradu.

Stráže jej poznávaly a pouštěly mimo pořadí. Přesto zadržel mladičkého hlasatele, aby mohl chvíli sledovat, co se tu děje. Potemnělá trůnní síň s mnoha planoucími svíčkami byla stejná jako minule. Vysoká okna zakrývaly těžké závěsy, jako by denní světlo mohlo Alijan uškodit. Na trůně, stojícím na pěti vysokých stupních, seděla Alijan jako černá loutka. Přepečlivě vymazala z tváře i postavy jakoukoliv známku ženského

půvabu. Přesto k ní stoupaly po schodech děti jedno za druhým. Vážně, ale bez obav a klidně odpovídaly. Některé pohladila, se všemi promlouvala. Karam nevěřil svým očím: Ona přijímá děti?! Ted' Dospělí se tísnili podél stěn a napjatě sledovali dění. Karam naprosto nechápal, co pozoruje. Šílená Alijan, co chystáš?

"Mistře Kresate, přístup k nám!"

Kdyby Karam zavřel oči, mohl přísahat, že tak sladce dokáže promluvit jenom Semina. Ne, ne tak sladce, jako mile a laskavě. Semina mluvila, aby si podmanila muže, Alijan plynou slova od srdce. Karame, vzpamatuj se! Cožpak ses o ní nedozvěděl dost?! Která že tě vlastně okouzila?

"Zdá se, že Maftovi učení kameníkem příliš nejde. Jaký je tvůj názor?"
"Chlapec je skutečně slabý, jasná panovnice. Jistě sis všimla, že vypadá zdravě, má dostatek dobrého jídla, ale síly pramálo. Je však velmi nadaný. Často nahlíží do dílny mého souseda, zlatníka Seroky. Ten by ho do učení rád vzal, ale jeho malá dílna víc učedníků a tovaryšů nepotřebuje."

"A ty, Mafto, bys chtěl být zlatníkem?"

Chlapec horlivě přikývl, potom sklopil stydlivě oči a přitiskl se ke svému mistrovi. Ten ho ochranitelsky objal.

"Neboj se, Mafto, nikdo tě nesoudí jako nevděčníka. Víím, že tě mistr Kresat má rád jako vlastního. Proto jsem tě u něj dosud nechala. Můžete se dál vídat jako rodina nebo přátelé. Efame!"

Ze stínu vystoupil neupřímně uctivý obličej.

"Tento chlapec bude uveden do učení k mistrovi Retsimu, našemu dvornímu zlatníkovi. Zároveň mu dovoluji, aby směl po dvě odpoledne v týdnu sejít do města za svými dosavadními pěstouny. Zlatník ať požívá všech obvyklých dávek, náležitých pěstounům. Mistr Kresat dostane za dosavadní zásluhy nový dům na malém náměstí. Ten proti kašně, se dvěma oblouky podloubí!"

"Jak si přeješ, paní."

Efam vypadal, jako by se napil octa. Mafta se svým mistrem se objali a o překot královně děkovali. Vlídne jim pokynula a oni se pozpátku klaněli až k východu. Karam

je očima sledoval, nemohl se odhodlat vrátit pohledem k Alijan. Jediné její rozhodnutí a všechno, co zatím Karam prožil, se otočilo vzhůru nohama. Její matka by nerozhodla lépe! Alijaniny dobré chvílky předčí většinu rozhodnutí mnohem zkušenějších vládců. Karam se otočil k hlasateli: "Opravdu má přehled o těch dětech? Musí jich být přece desítky!" "Paní Alijan sedávala vedle královny Matary, ještě když tenhle Mafta potřeboval plenky. V ostatních městech rozhoduje o opuštěných dětech radní nebo královský úředník, ale zdejší lidé říkají, že jediný Parad je městem šťastných sirotků. Královna Alijan pozná, když někdo děti trápí nebo šidí. Viníky tvrdě trestá. Nechtěl bych proti sobě obrátit její hněv!"

A jsme doma, napadlo Karama. Varování bylo jasné. Byl čas předstoupit před vládkyni. Karam poklekl a se skloněnou hlavou vládkyni přiznal: "Paní, nesplnil jsem tvůj příkaz, neosvobodil tvou sestru. Naopak přicházím jen krátce předtím, než sem vtrhne její vojsko. Princezna Semina nevěří upřímnosti tvých pozdravů a hodlá se sama ujmout vlády. Nesoudím ani jednu z vás, avšak musím dodat varování. Podle všeho přijdeš o život."

Síní zašuměl údiv a strach. Alijan vstala, vladařským mávnutím paže všechny umlčela.

"Propouštím tě ze svých služeb, statečný Karame. Vážím si tvé čestnosti i varování. Je konec dnešního slyšení! Jděte domů a připravte se na příchod vojska. Otevřete všechny brány, neboť Parad nesmí být zničen. Zavřete se v domech a podrobte všemu, co přijde."

Efam se před královnou vrhl na zem.

"Proč otevírat brány? Proč se hned vzdávat? Samotný hrad se udrží několik měsíců!"

Alijan na něj pohlédla jako na divný hmyz.

"Snad, ale město by už bylo zničené a vydrancované. A Semina zná všechna tajemství hradu lépe, než já. Pokud nebyla unesena, utekla tajným východem, který jsem ještě nevypátrala. Víím, že tu je. Já ale nebyla hodna, aby mi ho otec prozradil.

Věřil, že jsem mrzák na těle i na duchu. Ten tajný východ je jako nůž v zádech. Ani moje matka nevěděla, kudy se sem může vplížit zrada. Bránit se tady? Ne. Vy všichni, kteří jste moji věrní, ihned odejděte. Semina je má sestra, ale většinu z těch, kdo ji sem doprovázejí, neznám. Dobývatelé milují násilí."

Karam se nehýbal z místa. Alijan bez ohlednutí odešla do písařské komory a přehrabovala svitky, služebnictvo houfně balilo a prchalo dolů do města. Zvrácená doba, která je žene z nedobytných zdí! Karam nic nechápal. I zradu je možné odhalit, hrad ubránit. V tom měl Efam pravdu. Jestli je ale královna šílená, proč se nezačala vztekat, kvílet? Všechno se jí přece hroutí.

Karamovi ani dobré smysly nebyly nic platné, nevěděl si rady. Má snad znovu promluvit s dívkou, která se rozhodla čelit válce sama? To rozhodlo. Ať je jaká chce, statečná spíš ze zvrácenosti než rozumu, Karamův obdiv zaslouží. Nestará se o sebe, ale o město, o říši. Šel za ní. Když vstoupil do komory, stála Alijan u psacího pultíku s nepřítomným výrazem. Jako by vzpomínala, co ještě zařídit. Karam pokrčil rameny. Možná její statečnost zveličil.

"Paní, dovol, ať tě odvedu, v přestrojení a tajně. Nemá smyslu..."
"Karame, nenechám přece zlatou korunu předků napospas kdejaké chamradi, kterou pošlou v předvoji! Chce-li k ní sestra dosáhnout, musí ji sejmut z mé hlavy. A proč bych měla utíkat? Neříká se snad, že útekem přiznáváš i to, co není pravdou?!"

Přikývl. Jenže když se jim postaví, nikdy už svou pravdu neobhájí. Smrt bývá rychlejší, než slova a nenávist ji pošle dřív, než se probere rozum. Alijan by měla by pochopit, že útek vždycky pomůže. Vášně vychladnou, objeví se nějaké svědectví a tak.

"Mnoho dohadů špiní tvé jméno, paní..."

Nenechala ho domluvit. Zvedla k němu oči, plné odhodlání. Svítily v bíle nalíčené tváři a hořely zvláštním, měkkým plamenem.

"Přesto ses vrátil, Karame. Máš moje díky. Maminka o tobě vždycky mluvila s úctou, jako o nejčestnějším z mužů. Kde máš svého vlka?"
"Je starý, odešel domů. Tohle poslání je jenom moje."

"Ty už také odejdi. Ano, skutečně můžeš odejít se ctí, neboť tě pověřím posledním úkolem: Přiveď sem sestru tak, aby vojsko nezpustošilo Parad. Potom se podvolím všemu."

"Jak poroučíš, královno."

Vysekl hlubokou poklonu, protože jí byla opravdu hodna. V duchu volal na pomoc přítele vlka: Goume, jak se v tomhle vyznat? Je snad opravdu jenom nemocná, jak tvrdí Semina?

Tordon nevěřil, že Alijan nezkouší léčku, zato Semina si byla hned jistá. Jásala, jak snadno dosáhnou vítězství.

"Vždyť musela matce přísahat, že město dostaví a bude chránit! Byla jsem u toho. Alijan je záludná, ale matčina přání vždycky plnila. Věřme Karamovi, že se strachuje o ty nové domy! Ostatně, nač by nám bylo vypálené město, když nové domy a práva jsou zdrojem bohatství?"

Karamovi se dnes její hlas líbil mnohem méně, než Alijanin. Pokud před ní Alijan přísahala královně Mataře, jak bude vládnout, nejspíš trůn sestře neukradla. Tvářička Seminy při jáсотu najednou nevypadala tak nevinně a sladce. Viditelně se opájela blízkým vítězstvím a odplatou. Možná i ona má své slabší chvílky, ke všemu je Semina ještě téměř dítě. Kolik toho už prožila! Možná se sestry hněvají pro něco, co vědí jen ony a zbytek jsou lži. Semina snad skutečně zná tajemství, které ji opravdu ohrožuje. Měla štěstí, že potkala zrovna barona Tordona. Schopného a zamilovaného. Po světě se potloukají mnohem horší intrikáni. Dosadili by Seminu na trůn a potom vládli sami anebo nepohodlnou dívku odstranili. I když zrovna ženy se odstaví od moci často tím nejprostším způsobem: Začnou rodit děti. Karam byl nesmírně zvědavý, jak dopadne rodinné setkání.

Skutečně vjeli do města otevřenými branami, doprovázeni družinou a sotva stovkou zbrojných. Tordon jel po boku Seminy vzpřímený, ostražitý, stále věřící zradu. Širokou hlavní ulicí města projížděli pohodlně po šesti až osmi jezdcích vedle sebe. Za okenicemi a vraty domů cítili pohledy, strach, vzrušený dech obyvatel. Karam by přísahal, že přesně poznal, které domy ještě zůstaly poloprázdné.

Projížděli mlčky, stísněni tichem, které je odsuzovalo. Opuštěná byla i první věž hradu s bránou, na zdech po stranách průjezdu k další bráně nestáli ani strážníci, po prvním i druhém nádvoří vítr proháněl jen pírka a stébla slámy. Dokořán byly rozevřené všechny vchody do paláce a přes cestu přeběhla jediná žíhaná kočka.

Trůnní síň vypadala mnohem pochmurněji, protože mimo plamínků svíček a tetelení vzduchu nad nimi se tu nepohnulo vůbec nic. Nikde nikdo, jenom ty těžké závěsy na oknech. Alijan seděla jako socha, se zlatou obroučkou na hlavě a obyčejnou berlou v levé ruce. Na okamžik se Karam lekl, že je mrtvá. Že unikla osudu. Těžko říct, zda byl víc zklamaný nebo vyděšený. Ulevilo se mu nepopsatelně, když Semina běžela k trůnu a Alijan se k ní obracela. Semina u trůnu zaváhala, potom vztáhla ruku a strhla sestře obroučku.

"Je moje! Táhni z mého místa!"

Alijan pomalu vstávala, zapřela se o berlu. Zřejmě tu sedí hodně dlouho, napadlo Karama. Semina však nehodlala čekat, možná se obávala, že se Alijan ožene berlou. Stáhla hrubě sestru z trůnu a nechala ji skutálet až dolů. Karam se pohnul na pomoc, ale výkřiky mužů ho zadržely. Rozhlédl se. Tordon sledoval zhroucenou postavu jako sup. Muži zvedali pěsti, spílali zrudě a chtěli krev.

Semina téměř cudně, jakoby podvolená jejich přání, sestoupila mezi ně a do zvedající se sestry kopl, až dopadla přímo k Tordonovým nohám. Alijan nevydala jediný hlásek, jediný povzdech, což dobyvatele rozzuřilo ještě víc. Zvedla hlavu, vzepřela se na rukách, po bílém líčidle na tváři stékal pramínek krve. Tordon rozevřel rty, jako by ji chtěl zakousnout. Semina se otočila a majestátně usedla na trůn.

"Shod'te ji z východní věže! Ať leží tam, co její milenci! Vyhod'te ji z prvního patra, aby se nejdřív rozbila o skálu!"

Desítky ochotných rukou se natáhly k Alijan. Karam jediným skokem stanul před Tordonem a tasený meč mu zjednal vyděšenou pozornost. "Patří mně! Já s ní mám poslední nevyrovnaný účet!"

Alijan už zase stála, vyděšeně jeden dva vrávoravé krůčky ustoupila. Strach pronikl i nalíčenou maskou a to zřejmě Seminu zaujalo.

"Jsi neohrožený bojovník, Karame, tvrdý k nepřítelům a zrádcům. Jenže znám tvou slabost pro ženy. Co když tě znovu obelstí a zkusí uniknout?" "Mám slabost pro krásné ženy," poopravil Karam Seminu. "Téhle přeseknu šlachy. Těch pár kroků, co potom udělá, otrokyni při práci postačí." "Otrokyni?!"

Semina rozevřela oči údivem. V zachmuřené Karamově tváři viděla, že nelže. Alijan podklesla v kolenou, bezbranná a neschopná čelit potupě, kterou nečekala.

"Otroctví! Ach, jak jsi moudrý, Karame. Ano, to je správný trest, dost přísný za všechny její zločiny! Sama tak ráda všechny posílá otročit, ať si to vyzkouší. Můj milý Tordone, souhlasíte?"

Tordon přelétl Alijan nenávistným pohledem a mlčky přikývl. Karam dívce spoutal ruce řemenem a smýkl poraženou vládkyni k východu. Muži se sice rozestupovali, ale černé šaty otrokyně potřísnil déšť plivanců. Na její skloněnou hlavu se snesly ty nejhorší urážky, jaké kdo znal.